

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.778 van 9 juni 2011
in de zaak A. 199.778/XII-6552**

In zake:

1. Naïssa BOGAERTS,
2. Gerard BOGAERTS,
3. Noëlla VANDERVELDE,
4. Yeal REMEN,
5. Soetkin REMEN,
6. Rik REMEN,
7. Caroline BLANCKE,
8. Joni DECRAEMER,
9. Lina DECRAEMER,
10. Stefan DECRAEMER,
11. Fanny RENCKENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kris Lens
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Grote Nieuwedijkstraat 417
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS,
vertegenwoordigd door de scholengroep 10 Midden Brabant
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Stommels
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 220, bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 8 april 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 13 oktober 2010 en van 24 november 2010 van de raad van bestuur van scholengroep 10 van het Ge-

meenschapsonderwijs, om de middenschool Kampenhout te sluiten met ingang van 1 september 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 31 mei 2011.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philip Porters, die loco advocaat Kris Lens verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Marc Stommels, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De eerste, vierde, vijfde, achtste en negende verzoekers zijn thans als leerling ingeschreven in de middenschool “Ter Bronnen” te Kampenhout, die behoort tot de scholengroep 10 (Midden-Brabant) van het Gemeenschapsonderwijs. De tweede, derde, zesde, zevende, tiende en elfde verzoekers zijn hun ouders en wettige vertegenwoordigers.

Deze middenschool biedt studierichtingen van de eerste en tweede graad van het secundair onderwijs aan.

3.2. De raad van bestuur van scholengroep 10 neemt in zijn vergadering van 8 september 2010 kennis van -ondermeer- het leerlingenaantal van de middenschool “Ter Bronnen” te Kampenhout (69 leerlingen). De raad van bestuur maakt gewag van een “niet te stuiten dalende curve”, analyseert de oorzaken van het dalende leerlingencijfer en “is het eens dat de MSKA beter sluit”, maar dat “de sluitingspiste zeker niet mag uitlekken alvorens alles goed op punt staat”. De raad van bestuur geeft de algemeen directeur de opdracht “een strategie met dataplan-ning te ontwikkelen om deze beslissing te officialiseren: wanneer naar buiten komen met beslissing, hoe mededelen, in welke volgorde wie op de hoogte brengen,...” en stelt dat “in geval van sluiting [...] wel nog [dient] onderzocht of deze in één beweging zou mogelijk zijn (wat de RVB verkiest) dan wel via een progressief afbouwen omdat elke leerling in principe de aangevatte schoolloopbaan moet kunnen afmaken”.

3.3. Op de vergadering van 13 oktober 2010 van de raad van bestuur van scholengroep 10 brengt de algemeen directeur verslag uit over de resultaten van zijn opdracht. De raad van bestuur stelt vast “dat geen [van de aangebrachte elementen], die een uitstel van sluiting zouden kunnen rechtvaardigen, gewichtig genoeg is”. De raad van bestuur “bevestigt zijn intentie van vorige vergadering en beslist de MSKA te sluiten met ingang van 1 september 2011”. Er wordt verder beslist de personeelsleden en de ouders van de leerlingen van deze beslissing “zo vlug mogelijk” op de hoogte te brengen.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.4. Met een brief van 22 oktober 2010 nodigt de algemeen directeur de ouders van de leerlingen van de middenschool “Ter Bronnen” uit voor een informatieavond op 9 november 2010. De inhoud van die brief luidt:

“Geachte ouders

Uw zoon of dochter volgt de lessen in de Middenschool Ter Bronnen Kampenhout die behoort tot Scholengroep Midden-Brabant.

De jongste jaren waren er steeds minder leerlingen en elk jaar boog de Raad van Bestuur van Scholengroep Midden-Brabant zich over deze problematiek.

Dit schooljaar verminderde het aantal leerlingen opnieuw vrij drastisch. De Raad van bestuur besprak, in vergadering van 08.09.10, nogmaals de situ-

atie en kwam tot het besluit dat op basis van de op dat ogenblik gekende gegevens het beheersmatig onverantwoord werd de school na dit schooljaar nog langer open te houden.

Bijkomend onderzoek over ondermeer de financiële consequenties en het aantal lestijden dat er voor het organiseren van het onderwijs in de MS Ter Bronnen nodig was in verhouding tot het aantal leerlingen bevestigde vorig vermoeden. De Raad van Bestuur heeft dan, in vergadering van 13.10.10, beslist de Middenschool te sluiten vanaf 1 september 2011.

Het personeel werd ingelicht tijdens een speciaal daartoe op vrijdag 22 oktober bijeengeroepen personeelsvergadering.

Dit schooljaar worden de lessen uiteraard gewoon verder gegeven tot 30.06.11. De leerkrachten staan er garant voor dat uw dochter of zoon optimaal voorbereid wordt op het volgende leerjaar.

Ik ben er mij van bewust dat deze mededeling wellicht nog een aantal vragen oproept en daarom nodig ik u uit op een informatieavond die in de school doorgaat op: dinsdag 9 november om 19.00 uur.”

3.5. Op 23 november 2010 bezorgt een “werkgroep [van] ouders, schoolraad, vriendenkring, leerkrachten en directie” een “stappenplan” aan de raad van bestuur van scholengroep 10, dat erop gericht is de middenschool “Ter Bronnen” open te houden.

3.6. In zijn vergadering van 24 november 2010 “bespreekt [de raad van bestuur] het ingediende advies/stappenplan”, is hij van oordeel “dat er noch op de infoavond van 09.11.10 noch in het stappenplan/advies argumenten aangereikt werden om de Raad op zijn beslissing van 13.10.10 te doen terugkomen” en beslist hij “met unanimiteit” de beslissing tot sluiting van de middenschool te bevestigen.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Met een brief van 25 november 2010 deelt de algemeen directeur aan de ouders van de leerlingen van de middenschool mee dat hij de “aangebrachte argumenten om alsnog de school niet te sluiten” heeft overgemaakt aan de raad van bestuur en dat deze “al deze gegevens uitvoerig [heeft] besproken in zijn vergadering van 24.11.10”, maar “na afloop van oordeel [was] dat er geen argumenten aangereikt werden om de Raad op zijn beslissing van 13.10.10 te doen terugkomen” en dat de raad van bestuur de beslissing van 13 oktober 2010 om de middenschool te sluiten vanaf 1 september 2011 heeft bevestigd.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4.1. Volgens het auditoraat is er ambtshalve reden om het beroep als onontvankelijk te verwerpen, in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 13 oktober 2010.

Volgens verwerende partij is het beroep laattijdig ingesteld, omdat de verjaring ervan te rekenen is vanaf de datum waarop verzoekers feitelijke kennis van de door hen bestreden beslissingen hadden. Op 8 april 2011 was de termijn dan ook lang verstreken. Verzoekers van hun kant argumenteren dan weer dat de beslissing om de school te sluiten een rechtshandeling is die hen persoonlijk diende te worden aangezegd mét vermelding van de bestaande beroepsmogelijkheden en zij beroepen zich op artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om hun beroep als tijdig te beschouwen.

4.2. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de beide ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. De schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. Beoordeling van de eerste schorsingsvoorwaarde

6. Verzoekers voeren in het inleidend verzoekschrift vier middelen aan, welke zij alle ook als ernstig voorstellen.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. Het eerste middel is “genomen uit de schending van de artikelen 11 § 1 en 12 van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 houdende diverse maatregelen met betrekking tot het secundair onderwijs en tot wijziging van het decreet van 25 februari 1997 betreffende het basisonderwijs”:

DOORDAT in de bestreden beslissingen d.d. 13 oktober 2010 en d.d. 24 november 2010 de voorgeschreven procedure inzake het verplicht voorafgaand advies van de Schoolraad inzake elk ontwerp van beslissing dat betrekking heeft op de algemene organisatie en werking van de school en de programmatie van het studieaanbod, niet werd gerespecteerd en er bijgevolg een onwettige beslissing is genomen.

TERWIJL de bepaling van bovenvermeld decreet bepaalt dat het voorafgaand advies van de Schoolraad verplicht is inzake de algemene organisatie en werking van de school en de programmatie van het schoolaanbod. Dat de sluiting van een school duidelijk onder de termen ‘programmatie van het schoolaanbod en/of de algemene organisatie en werking van de school’ valt. De Schoolraad had in deze aangelegenheid haar voorafgaand advies moeten geven.

ZODAT de bestreden beslissingen d.d. 13 oktober 2010 en d.d. 24 november 2010 de in het middel aangehaalde bepalingen schendt.”

Volgens verzoekers valt de sluiting van een school onder de noemer “studieaanbod” waarvan sprake in artikel 11, § 1, van het ingeroepen decreet. Nu aan de schoolraad geen voorafgaand advies is gevraagd, konden de organen van het Gemeenschapsonderwijs geen rechtsgeldige beslissing nemen en staat het niet respecteren van het informatierecht ook vast.

Beoordeling

8. Verzoekers hebben het ten onrechte over de artikelen 11, § 1, en 12 van het “bijzonder decreet van 14 juli 1998 houdende diverse maatregelen met betrekking tot het secundair onderwijs en tot wijziging van het decreet van 25 februari 1997 betreffende het basisonderwijs”. Zij bedoelen duidelijk het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het gemeenschapsonderwijs (hierna:

het bijzonder decreet). Verwerende partij heeft het blijkens haar nota met opmerkingen zo ook begrepen, zodat deze materiële vergissing de rechten van verdediging niet aantast.

9. Artikel 12 van het bijzonder decreet, door verzoekers ingeroepen, betreft niet de adviesverplichting die rust op het bestuur maar enkel het recht van de schoolraad om bepaalde informatie aan het bestuur te vragen en de plicht van de zijde van het bestuur hierop binnen redelijke termijn aan tegemoet te komen:

“§ 1. De schoolraad heeft het recht informatie te vragen over beslissingen van de directeur en van de bestuursorganen van de scholengroep die het schoolleven beïnvloeden.

§ 2. De bestuursorganen van de scholengroep moeten de vraag om informatie van de schoolraad binnen een redelijke termijn beantwoorden.”

Dit artikel lijkt dus vreemd aan de grief dat de raad van bestuur aan de adviesbevoegdheden van de schoolraad is voorbijgegaan, terwijl verzoekers anderzijds niet uiteenzetten in het middel welke informatie de schoolraad eigener beweging niet zou hebben mogen opvragen (§ 1), dan wel heeft opgevraagd en vervolgens niet binnen een redelijke termijn gekregen (§ 2). Het middel is in die mate niet ontvankelijk. Anders dan zoals in artikel 11, § 3, lijkt overigens niet dadelijk dat de decreetgever als sanctie voor het eventueel miskennen van dit artikel heeft willen ingrijpen in de beslissingsmacht van het schoolbestuur.

10. Artikel 11 van het bijzonder decreet omschrijft als volgt de adviesbevoegdheid van de schoolraad:

“§ 1. De schoolraad heeft volgende bevoegdheden :

1° advies aan de directeur inzake : [...]

2° advies aan de raad van bestuur en de algemeen directeur inzake :

a) de toewijzing van het mandaat van directeur;

b) de programmatie van het studieaanbod;

c) de schoolinfrastructuur;

d) de organisatie van het leerlingenvervoer.

3° overleg met de directeur inzake : [...]

§ 2. De schoolraad stelt een eigen reglement van orde op.

§ 3. De organen van het Gemeenschapsonderwijs die bevoegd zijn beslissingen te nemen in de in § 1 genoemde aangelegenheden, kunnen slechts

rechtsgeldig beslissen indien het advies van de schoolraad is gegeven. Indien de schoolraad in de aangelegenheden bedoeld in § 1, 1° en 2°, geen advies geeft binnen een termijn van 21 kalenderdagen, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van de vraag om advies, kan het bevoegde orgaan vrij een beslissing nemen.

§ 4. De schoolraad kan voor aangelegenheden bedoeld in § 1, 1° en 2°, en voor andere aangelegenheden op eigen initiatief een advies geven aan de directeur, de raad van bestuur en de algemeen directeur.

§ 5. Andere advies- en overlegbevoegdheden kunnen bij decreet of besluit worden verleend aan de schoolraad.”

11. Verzoekers voeren aan dat uit artikel 11, § 3, volgt dat de raad van bestuur slechts rechtsgeldig kan beslissen indien het advies van de schoolraad is gegeven.

Dit is op het eerste gezicht echter enkel het geval wat betreft de “in de in § 1 genoemde aangelegenheden”.

Vastgesteld zij dat de decreetgever de schoolraad geen adviesbevoegdheid heeft gegeven voor alle aangelegenheden die tot het werkingsgebied van de raad van bestuur behoren. Het feit alleen reeds dat artikel 11, § 1, 2°, een opsomming bevat, doet voorsnog aannemen dat die opsomming door de decreetgever niet exemplatief, maar limitatief is opgevat. Ook de verregaande weerslag op de rechtsgeldigheid van het bestuurlijk handelen doet de Raad op het eerste gezicht aannemen dat artikel 11, § 1, strikt moet worden uitgelegd.

12. De bestreden beslissingen zijn genomen door de raad van bestuur; evenmin spreken verzoekers tegen dat dit het bevoegde bestuursorgaan is om over de sluiting van de school te beslissen. De Raad kan in de huidige stand van de procedure verzoekers evenwel niet bijvallen dat de sluiting van de school een beslissing is die dan valt onder de “in § 1 genoemde aangelegenheden” en meer bepaald, naar verzoekers argumenteren, onder de noemer “de programmatie van het studietoanbod” als bedoeld in artikel 11, § 1, 2°, b).

Immers, “programmatie” is gangbaar jargon in de onderwijsregelgeving dat staat tegenover “rationalisatie” -begrip dat verzoekers zeer wel kennen zoals blijkt uit hun derde middel. Met “programmatie”, begrip dat voor-

komt in de zogenaamde schoolpactwet, in tal van wetten, decreten en uitvoeringsbesluiten, refereert de regelgever *prima facie* steeds aan de oprichting van instellingen, minstens de numerieke toename van het beschikbare studietoelaanbod en de overeenstemmende normen voor financiering of subsidiëring. Het begrippenpaar rationalisatie en rationalisatienormen refereert integendeel aan een inperking of afbouw van het financierbare of subsidieerbare aanbod, ten behoeve van het doelmatig aanwenden van de beschikbare middelen.

De Raad van State kan er, alleszins in een schorsingsprocedure die is gekenmerkt door de *summamaria cognitio*, niet aan voorbij dat de decreetgever uitdrukkelijk -en bij gebrek aan tegenindicatie dus, naar voorlopig wordt aangenomen, met kennis van zaken en welbewust- ervoor heeft geopteerd de adviesbevoegdheid van de schoolraad te beperken tot de “programmatische” van het studietoelaanbod. Zou de Raad er nog toe gebracht kunnen worden om aan te nemen dat een eventuele verwijzing naar “rationalisatie” in de limiet ook de uiterste inperking, dus de sluiting of afschaffing van de school omvat, dan is het allerminst vanzelfsprekend om in een verplichting om de schoolraad te consulteren bij een “programmatische” -versta: uitbreiding- van het studietoelaanbod ook een adviesverplichting te lezen met betrekking tot de sluiting van een school.

13. Verzoekers doen in de toelichting van het middel een appèl op de Raad om “de democratische schoolstructuur terug te koppelen aan onze democratische samenleving” ten einde bij de besluitvorming betrokken te kunnen worden. Eén zaak is het echter of het wenselijk zij dat verwerende partij, zelfs buiten elk voorschrift om, haar beslissing slechts zou treffen na overleg met en met inspraak van de ouders -rechtstreeks of door middel van hun vertegenwoordigers in een schoolraad-, een andere zaak is het voor de Raad van State om het stilzitten van het bestuur op dat vlak te bestraffen, hetgeen de rechter slechts vermag wanneer verzoekers aantonen dat door dit stilzitten niet zozeer het wenselijke, maar wel het wettige met de voeten is getreden. Als gezien, slagen zij er vooralsnog niet in de Raad hiervan te overtuigen.

14. Het middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. Het tweede middel is genomen uit “de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de formele en materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”:

“DOORDAT in de bestreden beslissingen d.d. 13 oktober 2010 en d.d. 24 november 2010 de door de Schoolraad - op eigen initiatief ingediende advies d.d. 23 november 2010 - ingeroepen argumenten zonder enige vorm van motivering werden verworpen.

TERWIJL elke administratieve akte op afdoende wijze dient gemotiveerd te worden naar vorm en in rechte.

ZODAT de bestreden beslissingen d.d. 13 oktober 2010 en d.d. 24 november 2010 de in het middel aangehaalde bepalingen schenden.”

In de toelichting herhalen verzoekers dat in de bestreden beslissing “op geen enkele wijze [wordt] gemotiveerd waarom er van het advies van de Schoolraad wordt afgeweken en de bestreden beslissing wordt bevestigd”, dat van enige met redenen omklede beslissing geen sprake is en “[a]an het advies van de Schoolraad [...] zonder meer [werd] voorbij gegaan”. Volgens verzoekers diende verwerende partij “op uitgebreide wijze de afwijking van het negatief advies van de Schoolraad op afdoende wijze te motiveren”.

Volgens verzoekers geldt niet het principe dat de overheid niet verplicht is te antwoorden op elk aangevoerd argument, aangezien het *in casu* om een door de decreetgever verplicht voorgeschreven adviesrecht van de schoolraad gaat.

Beoordeling

16. De Raad van State neemt er akte van dat verzoekers, in tegenstelling tot wat zij in het eerste middel betogen, voor het tweede middel wél ervan

uitgaan dat de schoolraad advies heeft gegeven; hun grief is thans dat aan dit advies ongemotiveerd is voorbij gegaan.

17. Alleszins lijkt dit verwijt niet de beslissing van 13 oktober 2010 te kunnen treffen, aangezien toen nog geen sprake was van enig advies waarop geantwoord zou kunnen worden. Uit de stukken van het administratief dossier lijkt zelfs begrepen te mogen worden dat er toentertijd zelfs geen regelmatig samengestelde schoolraad bestond, waaraan advies gevraagd kon worden of die advies kon geven. In zoverre is het middel niet ernstig. Ten overvloede stelt de Raad van State vast dat de beslissing van 13 oktober 2010 overheen drie bladzijden een motivering bevat die *prima facie* voldoet aan de eis tot formele motivering en die inhoudelijk door verzoekers in dit middel niet wordt aangevochten.

18. In de mate waarin verzoekers er van uitgaan dat het advies van de schoolraad verplicht moest worden ingewonnen, is bij de bespreking van het eerste middel reeds gebleken dat zij van die stelling vooralsnog de Raad niet hebben kunnen overtuigen. Voor zover het tweede middel voortbouwt op veronderstellingen van het eerste middel, is het bijaldien niet ernstig.

19. Ten slotte stelt de Raad van State vast dat de beslissing van 24 november 2010 een motivering bevat, van 29 bladzijden, waarvan de bladzijden 22 tot 25 specifiek ingaan op het “stappenplan” en andere nieuwe elementen. Er kan dan ook niet in ernst worden beweerd dat deze beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd of dat ze geen rekening heeft gehouden met de argumenten die de schoolraad in zijn advies heeft aangebracht. Inhoudelijk dan weer, formuleert het middel niet de minste kritiek op deze motivering.

20. Het middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

21. Het derde middel is geput uit “de schending van het artikel 24 van de Grondwet inzake het recht op vrije keuze voor onderwijs, artikel 1 van het

eerste aanvullend protocol E.V.R.M. en artikel 28.1 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 3.2. van de Omzendbrief SO51 d.d. 31 juli 1998 inzake de rationalisatienormen”:

“DOORDAT in de bestreden beslissingen d.d. 13 oktober 2010 en d.d. 24 november 2010 de sluiting van de MS Ter Bronnen te Kampenhout werd voorzien op 1 september 2011 en dat hierdoor het afbouwregelgeving progressief per graad niet wordt gerespecteerd.

DOORDAT in de bestreden beslissingen d.d. 13 oktober 2010 en d.d. 24 november 2010 de sluiting werd voorzien op 1 september 2011 en de minderjarige kinderen van verzoekende partijen alsmede alle leerlingen van de MS Ter Bronnen te Kampenhout verplicht op zoek dienen te gaan naar een nieuwe school. Dat dit het recht op vrije keuze voor onderwijs misken[t].

TERWIJL de rationalisatienormen zoals vervat in de omzendbrief SO51 d.d. 31 juli 1998 bepalen dat de afbouw progressief dient te verlopen per graad en aldus minstens 2 jaar dient in beslag te nemen ter vrijwaring van de rechtsbescherming.

TERWIJL het in artikel 24 van de Grondwet, artikel 1 van het eerste aanvullend protocol E.V.R.M. en artikel 28.1 van het Verdrag inzake de rechten van het kind vervatte recht op vrije keuze van onderwijs een absoluut recht [is].

ZODAT de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen schendt.”

Verzoekers betogen dat de “progressieve afbouw is voorzien in het belang van het onderwijs van de leerlingen” en “niet [kan] worden ontnomen”.

Verwerende partij slaagt er niet in, aldus verzoekers, om hen een waardig alternatief aan te bieden “in de onmiddellijke nabijheid van de school”. De door het koninklijk besluit van 14 maart 1960 houdende toepassing van artikel 4 van de wet van 29 mei 1959 voorgeschreven afstand van twaalf kilometer “kan niet gerealiseerd worden”.

Beoordeling

22. Op het eerste gezicht is een omzendbrief geen afdwingbare rechtsregel, uitgaande van een daartoe bevoegde overheid. Verzoekers roepen dan ook vergeefs, zo lijkt, de schending van een omzendbrief in.

Overigens, in de mate waarin deze omzendbrief een parafrase is van artikel 55, 1°, van het decreet van 14 juli 1998 houdende diverse maatregelen met betrekking tot het secundair onderwijs en tot wijziging van het decreet van 25 februari 1997 betreffende het basisonderwijs, én verzoekers geacht mogen worden de schending hiervan aan te voeren, leest de Raad ook in die bepaling op het eerste gezicht geen verbod voor een schoolbestuur om zijn instellingen zonder “afbouwregeling” te sluiten. Nog daargelaten dat verzoekers niet aantonen dat de school waarvan sprake, een “instelling” is “die de rationalisatienorm niet bereikt op 1 februari van het voorafgaand schooljaar”, waarop dan het artikel 55, 1°, van toepassing is, lijkt de bedoelde regel immers opgevat te moeten worden, enkel, in het kader van de tijdelijke verdere subsidieer- of financierbaarheid van dergelijke onderwijsinstellingen.

23. Anders dan verzoekers vooropstellen, waarborgen de internationaalrechtelijke instrumenten die zij vermelden géén onvoorwaardelijk recht op onderwijs in een welbepaalde onderwijsinstelling. Evenmin staat de grondwettelijk gewaarborgde keuzevrijheid van de ouders er op absolute wijze aan in de weg dat het Gemeenschapsonderwijs ooit een onderwijsinstelling zou opdoeken.

In het middel zetten verzoekers, gezien hun verkeerde uitgangspunt, dan weer nergens uiteen waarom de voorliggende sluiting van de school de aangevoerde verdragsrechtelijke of grondwettelijke bepalingen zou schenden.

24. Alleszins lijkt ook het uitgangspunt dat binnen de internrechtelijke norm van twaalf kilometer geen “waardige alternatieven” voorhanden zijn, niet te stroken met de feiten. Vooralsnog maakt verwerende partij in haar nota immers aannemelijk dat zowel het KA Vilvoorde als het KA Keerbergen gelegen zijn binnen voormelde afstand.

Verwerende partij overweegt voorts in de bestreden beslissing:

“met uitzondering van die ene autistische leerling, kunnen al [de] ASO-leerlingen eigenlijk vrij probleemloos naar Zaventem, Leuven, of Keerbergen. De leerlingen van BSO kunnen terecht in KA Zaventem, KTA De Brug Vilvoorde of in GITO Keerbergen (sinds vorig schooljaar GO!)”.

Verzoekers tonen niet aan dat deze scholen, en in het bijzonder het KA Vilvoorde en het KA Keerbergen geen gelijkwaardig onderwijs bieden als de middenschool te Kampenhout. De Raad merkt ten overvloede op dat geen van de verzoekers zich aandient als (wettige vertegenwoordiger van) de “autistische leerling” waarvoor de bestreden beslissing een mogelijke uitzondering maakt.

25. Het middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

26. In het vierde middel voeren verzoekers de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het continuïteitsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”:

“DOORDAT in de bestreden beslissingen d.d. 13 oktober 2010 en d.d. 24 november 2010 de sluiting van de MS Ter Bronnen te Kampenhout werd voorzien op 1 september 2011 en dat hierdoor de dienstverlening van het openbaar bestuur wordt geschonden.

DOORDAT in de bestreden beslissingen d.d. 13 oktober 2010 en d.d. 24 november 2010 de sluiting van de MS Ter Bronnen te Kampenhout werd voorzien op 1 september 2011 en dat hierdoor het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden, inzonderheid daar verwerende partij een discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft.

TERWIJL elke administratieve overheid de continuïteit van de dienstverlening dient te waarborgen zolang ze aan een (collectieve) behoefte of aan een vraag van algemeen belang beantwoordt.

TERWIJL elke administratieve overheid haar appreciatiebevoegdheid naar behoren dient uit te oefenen en zij dient uit te gaan van de juist[e] feitelijke en juridische gegevens, deze correct dient te beoordelen en zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit dient te komen.

ZODAT de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen schendt.”

Verzoekers zetten uiteen dat de overheid niet zomaar een openbare dienstverlening “die blijvend aan een maatschappelijke behoefte beantwoordt” mag opheffen en dat de bestreden beslissingen niettemin op abrupte

wijze een einde maken aan de continuïteit van de gemeenschapsschool Ter Bronnen te Kampenhout.

Verwerende partij moest alle mogelijke alternatieven tegen elkaar af te wegen, wat zij niet heeft gedaan. Zij heeft “zonder enige vorm van motivatie” de sluiting opgelegd.

De beslissingen zijn niet zorgvuldig gemotiveerd.

Beoordeling

27. Om een middel te onderbouwen volstaat het niet stellig te beweren dat enkele beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden. Verzoekers moeten nauwkeurig uiteenzetten waarin die schending zou bestaan, en zulks des te meer concreet en overtuigend willen zij de rechter in het administratief kort geding reeds kunnen overtuigen.

Andermaal gaan verzoekers eraan voorbij dat verwerende partij tot twee maal toe haar beslissing heeft overwogen én, “[o]m aan te tonen dat [zij] niet over één nacht ijs ging”, uitvoerig gemotiveerd. De beslissing van 24 november 2010 beslaat, als gezien, 29 bladzijden. De enkele lezing ervan doet ervan blijken dat voor de beoordeling van de leefbaarheid van de school rekening is gehouden met de daling van het leerlingenaantal tot minder dan 70, de doorlichtingsverslagen, eerdere herstructureringsvoorstellen, de argumenten van leerkrachten en directie, het “stappenplan” van de schoolraad en andere gegevens. Ook werden andere opties, zoals een gedeeltelijke sluiting of een fusie, ter sprake gebracht en onderzocht. Daartegen geen enkel inhoudelijk argument in stelling brengen en toch beweren dat de beslissing onzorgvuldig is tot stand gebracht en onredelijk is, is pamflettaire retoriek en getuigt van weinig ernst.

28. Aan het continuïteitsbeginsel wordt door verzoekers een draagwijdte toegekend die het op het eerste gezicht niet heeft. Het lijkt er *prima facie* niet aan in de weg te staan dat het Gemeenschapsonderwijs eenzijdig een vestigingsplaats sluit, wanneer de onderwijsverstrekking die hem is opgedragen als gezien in het derde middel nog steeds voortgezet kan worden binnen redelijke en

wettige afstand. Het ingeroepen beginsel verhindert de verwerende partij *prima facie* niet, wanneer zij daartoe gegronde redenen heeft, een welbepaalde instelling te sluiten. Om aan te tonen dat deze redenen niét gegrond zijn, wordt door verzoekers zelfs geen poging ondernomen.

Verzoekers van hun kant dan weer, lijken uit het bedoelde beginsel geen recht te mogen afleiden op een ononderbroken dienstverlening in de school van hun keuze.

Ten overvloede weze nog opgemerkt dat de sluiting van de school wezenlijk gesteund is op de dramatische daling van het leerlingenaantal, zodat reeds vanuit die vaststelling het uitgangspunt van verzoekers dat de school blijvend aan een collectieve behoefte beantwoordt, wankel is.

29. Het middel is niet ernstig.

E. Slotsom

30. Geen van de vier aangevoerde middelen is ernstig. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 juni 2011,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Geert Van Haegendoren